

[Madsen-Mygdal.]

skal ingen Hjælp have! Jeg tror, det er en lidt farlig Teori. Den bygger paa det Princip: Hvo meget har, skal mere gives. Det kan da ikke være Meningen, at Beskyttelsen ikke blot skal være en løbende Fordel, men ogsaa skal indeholde det Særprivilegium, at hvis saadanne beskyttede Industrier kommer i Nød, skal de have ekstra Hjælp. Jeg tror heller ikke, det er det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksens inderste Mening, naar det kommer til Stykket.

Det ærede Medlem var saa inde paa at omtale Jordlovene. Jeg skal ikke her rejse en Jordlovsdebat — det har vi jo haft før og kan maaske faa det igen —, men jeg vil dog sige, at naar det ærede Medlem sagde, at vi her rejser en Kamp mod 4. Oktober-Lovens Princip, er det ganske urigtigt. Skønt vi ikke tror paa, at dette Statsfæste indeholder noget som helst, der betyder et Fremskridt, tværtimod, saa viser vi den Imødekommenhed, at vi siger: Vi gaar ikke imod det, vi vil være med til at gennemføre en Ordning, hvori det indgaar sidestillet med Selvejjet, men saaledes, at det er en virkelig Sidestilling, og saaledes, at de unge faar Lov at vælge frit. Saa tror vi nemlig, at de unge vælger det, vi mener er det bedste, men gør de det ikke, er der ikke noget at sige til det, saa maa de gøre det.

Det ærede Medlem har ganske Uret, naar han siger, at vi bryder Forudsætningen ved det Standpunkt, vi har taget i de senere Dage. Det er Regeringen, der bryder Forudsætningen. Der er jo ikke Tale om at standse 4. Oktober-Loven, det er den gamle Husmandslov, der er Tale om at standse, og det er første Gang, man har stillet den Betingelse: 4 Mill. Kr. paa Bordet til Køb af Jord, der er baandlagt til Fæste, ellers gaar vi ikke videre. Naar det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen talte om, at vi var smaalige i saa Henseende, er det ganske urigtigt. Der er jo store Arealer til Udstyknings efter 4. Oktober-Loven. Denne Lov standses slet ikke.

Vi maa jo en Gang naa frem til en virkelig Ordning paa dette Omraade, men det forekommer mig ganske ejendommeligt, at man sætter Pistolen for Brystet af den gamle Husmandslov og siger: Ikke videre, medmindre vi faar saa og saa meget — et Beløb, som der aldrig før har været Tale om.

Saa talte det ærede Medlem sluttelig om, at der havde været gjort Anstrengelser for at splitte de to Regeringspartier. Jeg maa sige, at det forbyrser mig. Jeg har ikke mærket noget til saadanne Anstrengelser eller set saadanne Anstrengelser ud-

folde sig, og jeg gad egentlig vidst, hvem der skulde tænke paa at splitte de to Regeringspartier. Nej, de er saa inderligt forenet ved deres Ægteskabskontrakt, som de selv kalder det, at der ikke er Tale om nogen Splittelse, det er der ingen, der venter paa. Denne Kontrakt har et bestemt Formaal, og der er heller ingen Tvivl om, at den vil blive holdt, saa længe man overhovedet er i Stand til at opretholde dette Forbund.

Endelig var det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen og ogsaa senere den højtærede Statsminister inde paa at omtale dette Eventyr af H. C. Andersen, og han sagde, at jeg havde glemt Slutningen: Der var et Væddemaal, og der var jo en hel Skæppe Gulddukater, som de fik. (*Afbrydelse*: Det var Pointen). Ja, det var nu ikke Pointen i den Historie, jeg fortalte. (*Statsministeren* [Stauung]: Men det er det hos H. C. Andersen). Den højtærede Statsminister kan vente et Øjeblik, saa kommer det.

Det, der var Pointen — og det var det ogsaa hos H. C. Andersen —, var: Hvad vilde Konen sige? Jeg har allerede gjort Rede for, hvad der efter min Mening er det afgørende: Hvad Konen vilde sige; men hvis de Herrer tror, at der saadan er Englændere, der staar til Rede med Gulddukater — og der kan være meget i deres Agitation og i deres Politik, der tyder paa, at de tror, at der kommer saadanne Englændere med Skæpper og Tønder fulde af Gulddukater —, saa tror jeg, de tager i høj Grad fejl. Saadant noget foregaar kun i Eventyrene, men ikke i den Virkelighed, hvor vi driver Politik, og jeg vil advare Statsministeren og det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen mod at bygge for meget paa, at der kommer saadanne Gulddukater et eller andet mærkværdigt Sted fra.

Den højtærede Statsminister vilde ikke give min Tale Karakter, men efter at han havde givet Karakter til de forskellige Ordføreres Tale, var han dog ikke helt heldig med at skjule, hvordan Karaktererne skulde fordeles, og det gør saamænd heller ikke saa meget. Men naar den højtærede Statsminister savnede Saglighed i det, jeg har udtalt, maa jeg sige, at han, naar han saa skulde overgaa mig i Saglighed, gjorde en noget uheldig Begyndelse, og jeg synes godt, han kunde have sparet sig den Bemærkning om Domæneforvalteren.

For det, vi diskuterede forleden Dag, var Spørgsmaalet om, hvorvidt dette Embede var knyttet til en Person. Og dér tillod jeg mig at sige, at dette Embede er ikke knyttet til en Person. (*Statsministeren* [Stauung]: Jo). Nej, aldeles ikke. Der er ved-